

Den Internationale Fredskoalition #90 Geopolitikkens kollaps og skabelsen af et nyt paradigme

Fredag 21. februar kl. 17.00

Klik på linket nedenfor, og brug dit fulde navn, når du deltager i mødet:

<https://us02web.zoom.us/j/83288789255>

Mobiliser venligst dine organisationer.

Venner af Den Internationale Fredskoalition,

Vi ser frem til at have jer med i dag. Her er dagsordenen for IPC#90.

Dagsorden:

–**Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet

Graham Fuller, tidligere amerikansk diplomat, CIA-embedsmand og islamisk lærd

–**Michele Geraci (Italien)**, tidligere understatssekretær i ministeriet for økonomisk udvikling

–**Sam Pitroda**, indisk-amerikansk innovatør, iværksætter og politisk beslutningstager

–**Generel diskussion**, rapporter og initiativer (3 minutter hver)

Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 90, fredag den 21. februar 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 90. møde i træk. Jeg vil gerne lykønske alle, der har deltaget sammen med os i løbet af de sidste 90 uger med dette fantastiske forum, som vi har udviklet over tid. Jeg synes, det har været en stor succes. Vi er ikke helt der, hvor vi skal være, men det går i den retning. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

Vi skabte dette forum for 90 uger siden for at samle fredsbevægelsen fra hele verden, fordi den helt ærligt har været dysfunktionel. Folk har kæmpet mod hinanden. Hvis vi rent faktisk skal opnå ægte fred i verden, stoppe atomkrig, afslutte folkedrab, så er vi nødt til at samle alle ideologier fra så mange nationer som muligt og bringe dette i spil.

Til at starte med har vi Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig byde jer alle sammen velkommen. Faktisk befinder vi os i en ekstremt spændende transformation af den strategiske situation. Det er kun fire uger siden, at præsident Trump kom til Det Hvide Hus, og man kan roligt sige, at verden allerede er blevet vendt på hovedet; ikke tilstrækkeligt, men i meget høj grad. Jeg tror, at den bedste karakteristik af forandringen er kommentaren i *The Economist* i går, hvor der henvises til de dramatiske ændringer. Først telefonsamtalen mellem præsident Putin og præsident Trump; derefter den fantastiske intervention fra vicepræsident J.D. Vance på sikkerhedskonferencen i München, hvor han sagde, at den største trussel mod Europa ikke kommer fra Rusland eller Kina, men fra EU. Det har fået folk til at blive helt

overgearede, ballistiske og flippe ud i alle retninger. Og så naturligvis det meget vigtige møde i Riyadh mellem udenrigsminister Lavrov og udenrigsminister Rubio, som har fået *The Economist* til at sige, at dette er den største begivenhed siden afslutningen af den kolde krig. Det er noget af en udtalelse. Hvis man tænker over det, havde man under Anden Verdenskrig USA og Sovjetunionen i en koalition, der besejrede nazismen, og så var det Winston Churchills berygtede tale, den såkaldte koldkrigstale i 1946, der begyndte at få USA til at forlade alliancen med Sovjetunionen. Da Truman var en meget svag figur, førte det til begyndelsen på det »særlige forhold« mellem USA og Storbritannien, som virkelig var grundlaget for meget af den såkaldte unipolære verden, som opstod efter Sovjetunionens sammenbrud og afslutningen på den kolde krig. Så nu flipper briterne ud over, at denne række af begivenheder betyder en sådan strategisk nyorientering.

Jeg må sige, at hvis man ser på kommentarerne, som for det meste enten er hysteriske eller skeptiske og siger, at Trump ikke gør den store forskel, så er han stadig bundet til det militærindustrielle kompleks. Se på, hvad han gør i Mellemøsten med Netanyahu. Så du har alle disse reaktioner, lige fra Trump derangement-syndromet til at se på det, som om alt er helt rosenrødt, og Trump vil ordne det hele. Men jeg tror, at det er nødvendigt at se på denne dybere aksiomatiske forandring, som vi ser, og som vi er nødt til at adressere, hvis vi skal bringe vores stemmer ind for at skabe en reel løsning; som skal være et nyt paradigme i hele verdens strategiske situation. Nu er europæerne – som jeg sagde – helt ude af den, fordi Zelenskyj er blevet kaldt en diktator af præsident Trump. De siger, at de vil gøre det alene, hvilket er helt absurd, for uden USA er der ingen mulighed for, at europæerne på egen hånd kan opretholde krigen i Ukraine mod Rusland. Macron på sin side siger, at han vil besøge Trump mandag den 24. februar; han forsøger at profilere sig som europæernes stemme og fortæller Trump, at det ville være en strategisk fejl at vise Putin et svaghedstegn, og at Rusland

ikke vil kunne stoppes. Den trussel, Rusland udgør for Europa, for Frankrig, og så videre. Så Macron vil være i Washington på mandag. Et par dage senere kommer Keir Starmer, den britiske premierminister. Han vil naturligvis forsøge at rette op på det særlige forhold, hvilket naturligvis ikke bliver let, især ikke hvis folk er klar over, hvad det hele handler om.

Ifølge den finske parlamentariker Mika Aaltola fra Det Europæiske Folkeparti hævder han, at USA har givet Europa tre uger til enten at acceptere Ukraine-aftalen, betingelserne for overgivelse, eller også vil USA trække sine tropper ud af Europa. Jeg tror ikke, at det ville være det værste i verden, for hvis NATO blev opløst og erstattet af en ægte sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser, ville det være rigtig godt. NATO burde faktisk have været opløst allerede i 1991, da Warszawapagten blev opløst. Det har også en utrolig effekt på samhørigheden i EU, hvor jeg er sikker på, at vi vil høre, hvad Italiens rolle er fra Michele Geraci. Men ungarerne støtter ikke yderligere sanktioner mod Rusland, som EU netop er blevet enige om. Ungarn kræver også dokumentation fra USA om den grove indblanding i de interne ungarske anliggender, måske i forbindelse med USAID, som nu er blevet lukket ned. Slovakiets premierminister Robert Fico sagde også, at europæerne skulle holde op med at græde over, at de ikke blev inviteret til mødet i Riyadh. Det er ikke bare en metafor. Christoph Heusgen, lederen af sikkerhedskonferencen i München, var faktisk ved at forvandle sig til en tudeprins, da han måtte forlade scenen. Det er ekstremt dramatisk, og det er meget tydeligt, at europæerne har haft Biden-administrationen i ryggen og har gjort sig selv til puddel i dette særlige forhold i så lang tid, at de ikke så let kan komme ud af det og erkende, at det ville være i deres bedste interesse at have fred i Europa og ikke gå ind i tredje verdenskrig. Det er en stor opgave. Der er en centrifugal tendens i EU; mange lande bevæger sig mere og mere imod Bruxelles, som de mener ikke repræsenterer medlemslandenes interesser.

Nu vender vi os mod det andet store sted for begivenheder, Mellemøsten: I dag er der også et meget vigtigt møde i Riyadh, som er sponsoreret af Mohammed bin Salman, hvor egypterne, jordanerne og Golfens Samarbejdsråd mødes forud for det store krisemøde i Kairo på det arabiske topmøde, som er blevet udskudt fra den 27. februar til den 4. marts, for at præsentere det egyptiske modforslag til præsident Trumps idé om at forflytte palæstinenserne og bygge en riviera i Gaza, som er blevet absolut afvist af alle de arabiske lande, alle naboerne, som finder dette helt uacceptabelt. Det store spørgsmål her er naturligvis, at egypterne har tilbudt, så vidt man allerede kender til deres plan, at genopbygge Gaza på tre år; at gøre det smukkere, end det var før, mens palæstinenserne fortsat bor der. Det må Netanyahu naturligvis være meget utilfreds med, så det er ikke nogen overraskelse, at tre tomme busser blev sprængt i luften af en bombe i nærheden af Tel Avivs lufthavn. Det store damoklessværd hænger naturligvis over Vestbredden, hvor IDF stadig er ekstremt aktive. Så situationen er meget langt fra at være under kontrol, og jeg tror, at vi er nødt til at fordoble vores indsats for at lægge oase-planen som løsning på bordet i håb om, at de arabiske lande vil vedtage den som et yderligere udviklingsperspektiv, ikke kun for Gaza og Israel, men for hele regionen.

Vi har lige nu en mobilisering, hvor vi forsøger at opfordre folk til at støtte oase-planen for at få en bredere og mere omfattende diskussion. Men i disse diskussioner blev det også klart, at folk har rigtig svært ved at forstå, hvordan oase-planen vil fungere. De siger, at medmindre der er en tostatsløsning, kan man ikke få økonomisk udvikling. De forstår ikke, at dette er en organiseringsproces, at vi ikke kun skal organisere hvert eneste land og hver eneste kraft i hele regionen fra Indien til Middelhavet; fra Kaukasus til Golfen. Det, vi taler om, er ikke bare genopbygningen af Gaza, som naturligvis er den centrale brik i alt dette, men at forvandle en region – Mellemøsten, som er en ørken. Der er

ikke noget, der vokser; intet grønt; intet landbrug; ingen skov. Denne plan vil bruge produktionen af ferskvand fra havvand, fra grundvandsmagasiner, fra ionisering af luften – men især gennem afsaltning af havvand – til at skabe et vandingssystem, der forbinder kanaler og floder, og skabe nye klimazoner ved at få mere regn til at falde og dybest set generobre hele regionen fra ørkenen for at gøre den beboelig for alle lande. Og alle lande skal have gavn af det, fra Afghanistan til Irak til Syrien, Yemen; alle de lande, som er blevet ødelagt af krigen. Det kan lade sig gøre, for kineserne har vist i deres ørken i det nordøstlige Kina, at man kan omdanne ørken til landbrugsjord, skove osv. Kineserne har allerede sagt, at de ville være i stand til at gøre dette.

Derfor er kampen for Gaza som en fredsmulighed meget mere. Det betyder naturligvis, at vi skal have en tostatsløsning, men jeg er sikker på, at israelerne vil indse, at det er i deres absolutte egeninteresse ikke at være omgivet af mennesker, der hader dem, og fortsætte voldscyklussen, men at ændre paradigmet til det gode og få et fredeligt samarbejde mellem Israels naboer og Israel gennem fælles økonomisk udvikling.

Dette er kampen for virkelig at tage et lokalt eller regionalt spørgsmål, men se det i sammenhæng med et meget større paradigmeskift. Vi er nødt til at katalysere hele menneskeheden fra en geopolitisk konfrontation, hvor lande tror, at de skal have en fjende, og al politik er et nulsumsspil, til et paradigme, hvor folk forstår, at menneskeheden må komme først. Så kan man definere de nationale interesser, så længe de er i overensstemmelse med hele menneskehedens interesser. Det er det, vores kamp i virkeligheden handler om; men jeg tror, der er mange grunde til at være optimistisk og gå ind i denne kamp med den største entusiasme, man overhovedet kan mønstre.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg tror, vi er nået til et meget interessant øjeblik i denne

proces, som jeg er enig i er en proces med fuldstændig transformation fra et paradigme og et aksiomatisk grundlag for tænkning til et helt nyt. Jeg tror, det er helt rigtigt, at vi for første gang virkelig er én menneskehed. Jeg har nævnt det før, men atomvåben betyder, at enten løser vi vores problemer sammen, eller også dør vi alle sammen. Pandemier har bevist, at man ved hjælp af fly kan få en pandemi til at rejse jorden rundt på én dag. Så er der telekommunikation, og Sam henviste til kunstig intelligens: Jeg tror, at digitalisering og kunstig intelligens er begyndelsen på en helt ny tidsalder for, hvad menneskelig arbejdskraft betyder. Hvis det bliver brugt til de forkerte formål, kan det blive et helvede. Vi ser lige nu, hvordan AI bliver brugt til droner og andre af den slags problemer, som en dræbermaskine. Men jeg kan også allerede se, at hvis man anvender disse nye teknologier til gavn for mennesker, vil vi måske endda i vores levetid se, at folk holder op med at arbejde som dyr med tvangsarbejde, og at man vil gå mere og mere over til en situation, hvor folk kan have livslang læring; de kan perfektionere sig selv og udfolde alle de talenter, de har, hvilket de ikke kan nu, fordi de skal arbejde hårdt. Robotter er for eksempel vidunderlige. Hvor meget arbejde bliver der ikke gjort! Jeg vil ikke begynde at tale om det, men jeg tror virkelig, at vi står på tærsklen til en ny tidsalder, hvis vi gør det rigtigt. Teknologi er ikke nødvendigvis god eller dårlig, det er altid det menneske, der anvender teknologien, der gør forskellen.

Jeg synes, der er absolut grund til optimisme, for det er menneskets evne til igen og igen at opdage nye teknologier, nye videnskabelige indsigter, som forbedrer livet for alle mennesker på planeten. Og måske er der andet intelligent liv et sted, som vi kan finde eller ej, men jeg synes, der er masser af grund til at være optimistisk, hvis vi kan foretage denne transformation lige nu. Så jeg ville bare sige dette kort. Ud fra det, Michele, Graham og Sam alle sagde, er der ingen tvivl om, at EU lige nu er langt, langt, langt bagud, og de minder mig om små hundehvalpe, der løber bagud, hop, hop,

hop, og som bare ikke når frem, fordi de ikke tænker klart. Så jeg kan ikke befri dem for det problem. De har påført sig selv det, og de er nødt til at døje med det. Men vi kan ikke lade os trække tilbage af dem....

[Lidt senere] Jeg er faktisk ret tilfreds med, at diskussionen ser ud til at nærme sig hinanden fra alle deltagerne i denne dialog om ideen om, at vi har brug for en Marshall-plan. En Marshall-plan for Afrika, en Marshall-plan for Latinamerika, for Asien. Det er så indlysende. I 2014, da Xi Jinping havde udstedt Bælte- og Vej-Initiativet og gjort Den Nye Silkevej til Kinas officielle politik, offentliggjorde vi straks alle vores ti år lange studier i en rapport, der hed »Den Nye Silkevej bliver Verdenslandbroen«. Den bog er stadig så absolut påtrængende, at den kunne lægges på bordet internationalt nu, fordi den er en plan for infrastrukturudviklingen på alle kontinenter, og for at alle kontinenter kan forbindes gennem broer, gennem tunneler; derved skabes forudsætningen for industriel udvikling, så fattigdom med sikkerhed bliver afskaffet.

Nu var kineserne de eneste, der fulgte den politik ved at lave Bælte- og Vej-Initiativet og arbejde på mange forskellige projekter med Indonesien, Laos, Peru, med mange afrikanske lande. Europæerne flipper generelt ud, og også USA flipper ud, og de siger: »Åh, kineserne gør alle disse ting.« Men europæerne kunne have gjort det samme i de sidste 70-80 år, men det gjorde de ikke! Nu tror jeg, at vi er på et tidspunkt, hvor viljen til at tage det ekstra skridt og slutte sig til landene i det Globale Syd, som er fast besluttet på at gøre en ende på kolonialismen for altid, er til stede. På grund af Kinas fremgang har de nu en stærk allieret, så de kan gøre det, der ikke var muligt på Bandung-konferencen i 1955, hvor Zhou Enlai og Nehru og Sukarno allerede krævede, at den nye form for kolonialisme skulle ophøre. Men på det tidspunkt manglede de styrken til at indse det, men nu, hvor de også har fået input fra Indien og Japan, er nogle af disse lande

virkelig på vej frem. Indonesien vil overgå Tyskland som den tredjestørste økonomi om et år eller to, så der er ikke længere tale om total fattigdom overalt. Men jeg tror, at det, vi virkelig skal koncentrere os om – og det har jeg sagt hele tiden – er den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Det er ikke bare en sikkerhedsarkitektur; det er en sikkerheds- og udviklingsarkitektur, for det nye navn for fred kommer fra udvikling.

I sidste uge, da vi havde den utrolige fornøjelse at have Dr. Pandor med til vores møde, fremførte hun den absolut vigtige pointe, at oase-planen, eller princippet i oase-planen, om at omdanne uudviklede lande gennem energi og vand og så videre til udviklede lande, også er kernen i Afrika-planen for 2063. Det er en fremragende plan, som også opfordrer til at udrydde fattigdom og underudvikling og skabe mellemindkomstlande på hele det afrikanske kontinent.

Så jeg tror, at det, vi virkelig bør komme ud af dette møde med, er, at vi virkelig gør en bevidst indsats for at fortælle folk i de europæiske lande – ikke alle er krigshøge; der er folk, som er normale mennesker; der er partier, som ikke ligefrem er høge – at vi virkelig er nødt til at gå et skridt videre med tanken om, at USA og Kina bør samarbejde i Latinamerika, i stedet for at Rubio render rundt og siger til panamanerne, at de bør smide kineserne ud. Det er ikke godt. Vi bør gå over til ideen om, at vi har brug for en verden, hvor amerikanerne kan køre deres lokomotiver på jernbaner, som er bygget af kineserne. Og folk i Europa kan nyde godt af de fremskridt, der er gjort i Indien, Bangalore og andre steder inden for moderne teknologi. Og at vi bevæger os mod en arbejdsdeling, hvor vi organiserer vores verden til alles fælles bedste. Jeg tror, det er det, jeg kalder de voksnes tidsalder, hvor man ikke kæmper for sit legetøj og sparker sin nærmeste på knæet, men siger: Hvordan kan vi organisere denne smukke planet, så den bliver beboelig for alle mennesker

sammen? Jeg tror, det er den grænse, vi befinder os på nu.

[Lidt senere] Det Britiske Imperium var og er ret dygtigt til altid at spille på konflikten mellem to forskellige parter og normalt alliere sig med den svagere part mod den stærkere. Det tror jeg absolut er tilfældet. Men jeg vil gerne sige, at efter min mening er endda multipolaritet endnu ikke svaret. Multipolaritet kan også se ud, som om EU siger, at nu skal vi gøre os klar til krig mod Rusland, Kina og det nyeste, endda USA. Multipolaritet, hvis man lader det blive på det niveau, har stadig kimen til geopolitik i sig. Det har i mange år været min overbevisning, at geopolitik er en mental sygdom. Så længe man siger, at der er et land eller en gruppe af lande, som har ret til at forsvare deres interesser mod en anden gruppe af lande, så ender man i konflikt, når man har en finanskrisen, man har etniske rivaliseringer, og man ender i krig.

Jeg tror, vi er nødt til alvorligt at overveje den idé, som oprindeligt kom fra Friedrich Schiller, da han sagde, at der ikke burde være nogen konflikt mellem at tænke som en verdensborger og være patriot på samme tid. Jeg mener, at det sagtens kan lade sig gøre. Jeg vil i al beskedenhed hævde, at jeg praktiserer det ret godt, for på den ene side har jeg det helt fint med at tænke på den ene menneskehed og på, hvad der er godt for udviklingen af menneskearten som helhed. Og jeg ser ikke nogen modsætning i, at jeg som en ægte tysk patriot ønsker en renæssance for Bach, Schiller, Beethoven og alle de andre store tænkere og digtere, som Tyskland har frembragt. Jeg er en stolt patriot i den tradition. Faktisk er en af grundene til, at jeg kæmper for at få Tyskland på fode igen, at jeg synes, det ville være en skam, hvis alle de smukke kompositioner og digte, som er blevet produceret af den tyske klassiske periode, ikke ville have en rolle at spille i det nye paradigme med BRIKS, der udvider sig til en form for FN måske. På samme måde har den italienske renæssance produceret så mange banebrydende opfattelser, at det ville være en skam,

hvis alt det gik tabt. For et par år siden havde Italien 85 % af verdens UNESCO-kultursteder. De forfalder alle sammen, fordi den italienske regering ikke har penge til at vedligeholde dem. Alle slotte og kirker og hvad ved jeg falder fra hinanden.

Det samme tror jeg, hvis man ser på Indien. Indien er en af menneskehedens største civilisationer. Da Xi Jinping besøgte New Delhi for et par år siden, holdt han en smuk tale, hvor han understregede den vediske periode og Gupta-perioden. Han beviste, at han virkelig har et dybt kendskab til indisk historie ved at udvælge de perioder i indisk historie, hvor Indien virkelig bidrog til den universelle historie.

Så når alt dette er sagt, tror jeg, at vi er nødt til at tænke på det fremtidige paradigme som noget, der er forenet af de principper, der er fælles for alle mennesker og alle nationer, men som samtidig har en mangfoldighed af skønheden i de forskellige kulturer og civilisationer, som er rige. Hvis du bare har et indkøbscenter i USA, har du McDonald's, Kentucky Fried Chicken og et eller andet apotek. Hvis nogen sætter dig af med en helikopter på sådan en strækning, ved du ikke, om du er i Californien eller Kansas eller hvor som helst. Jeg foretrækker tanken om de mange nationer, som hver især bidrager med det bedste fra deres egen tradition, men som er forenet af det, der gør os alle til én menneskehed. Jeg vil hævde, at multipolaritet ikke er løsningen. Vi er nødt til at tænke i det nye paradigme med den ene menneskehed først, og så sætte de nationale interesser i forhold til det.

Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at grunden til, at Schiller Instituttet hedder Schiller Instituttet, har alt at gøre med Schillers ideer. Han var ikke kun den største digter på det tyske sprog, men han var også en absolut førsteklases filosof. Han har skrevet meget om det emne, vi taler om; han sagde nemlig, at man skal give sin samtid, hvad den har brug for, og ikke hvad den vil

have. Man skal tænke på fremtiden og bedømme nutiden ud fra det synspunkt. Det har altid været min rettesnor for, hvordan jeg skal bedømme tingene. I stedet for at arbejde mig nedefra og op forsøger jeg at se på tingene oppefra og ned og først danne mig et overblik. Hvad tror jeg for eksempel, at menneskeheden er om 100 år, om 1000 år eller endda om 10.000 år eller om 20.000 år, som er den tid, der er gået siden den sidste istid. Det er en meget kort periode i forhold til universets historie. Men i løbet af de 20.000 år kan du forestille dig, hvilke enorme fremskridt menneskeheden har gjort. Hvis man udvider det og tænker på, at udviklingen kan være ikke-lineær, bliver frihedsgraderne endda flere i fremtiden. Det betyder, at jeg har et ekstremt optimistisk syn på den menneskelige arts ubegrænsede potentiale for at udvikle både sine intellektuelle kræfter, men også sine følelsesmæssige kræfter og sin karakterstyrke, sin karakterskønhed. Jeg tror ikke, at vi er dømt til at være bedre eller værre dyr og være i denne konfrontationstilstand.

Hvis vi gør vores arbejde rigtigt, tror jeg, at vi står på tærsklen til en ny æra. Ideen om faseskiftet blev nævnt, og et andet billede på den samme idé er forskellen i aksiomatisk syn fra middelalderen til moderne tid. Hvis du tænker på det 14. århundrede i Europa, havde man overtro; man havde den sorte død; folk troede på hekse; de troede på alle mulige slags bacchanalske ritualer. Den mørke tidsalder blev så afløst af den italienske renæssance, og der opstod et nyt menneskebillede, som gav mennesket meget større suverænitet over deres egen tænkning, over videnskabens og teknologiens rolle, en meget mere rationel opfattelse. Jeg tror, vi står over for en lignende transformation, hvor de gamle aksiomer i det paradigme, som vi er ved at forlade, i fremtiden vil blive betragtet som noget ekstremt bagstræberisk. Geopolitik. Folk vil sige: »Åh gud! Disse mennesker troede på geopolitik. Kan du forestille dig, hvor tilbagestående de var?« Vi vil tænke på den ene menneskehed på måder, som vil blive udforsket. Men forhåbentlig vil vi bidrage til at gøre den menneskelige art

virkelig menneskelig, og det ville være vidunderligt.

Så jeg vil gerne invitere jer alle til at blive hos os. Den umiddelbare opgave er, at vi skal løse problemet i Mellemøsten; vi skal løse freden i Ukraine. Men jeg er enig med de tidligere talere i, at vi bør have blikket stift rettet mod en bedre fremtid for menneskeheden.